

Arrest

nr. 254 233 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in de stad Medellín. U bent ongehuwd. Uit een voorgaande relatie heeft u vermoedelijk een dochter van twaalf jaar. In Colombia liep u school tot de 9de graad en diende daarna te moeten gaan werken. U deed verschillende jobs en begon in 2015 te werken als arbeider bij de bouw van de hydro-elektrische dam in Ituango. Het bouwen van de dam was een megaproject en er werkten ongeveer tweehonderd werknemers. U werkte er als bediener van een betonpomp. De bouw van de dam stuitte op veel protest van de plaatselijke bevolking én van de guerrilla, omdat er bepaalde toegangswegen werden afgesloten en men een grote omweg

diende te maken. De guerrilla kon daardoor minder tot bepaalde zones geraken en ze probeerden dan ook de bouw tegen te houden, door bij voorbeeld vrachtwagens met materiaal in brand te steken, door mensen te vermoorden en/of te ontvoeren. U verklaart dat de guerrilla de dam wenste te vernielen door een bom te plaatsen. Op 23 januari 2016 in de ochtend was u op weg naar de ingang van de dam, toen u werd tegengehouden door de guerrilla. Ze vroegen u een bom te plaatsen op de plek waar u werkte. U weigerde. Toen u in de late namiddag als laatste terug naar buiten kwam, werd u opnieuw door hen opgewacht. Ze vroegen u opnieuw om een bom te plaatsen. U weigerde opnieuw. Vervolgens werd u vastgegrepen door hen en werden van uw ene hand, drie vingers afgesneden. Een vrouw heeft geholpen het bloed te stelpen en een man bracht u terug naar het bedrijf. Vervolgens werd u met een ambulance van het werk naar het ziekenhuis in Medellín gebracht. Het bedrijf bood u daarna een job aan in uw stad van herkomst, maar u weigerde uit angst voor de guerrilla die immers wisten dat u voor het bedrijf werkte. U begon samen te werken met uw neven, in de bouw. Zes maanden na je overplaatsing naar Medellín kwam de guerrilla naar uw huis, met de bedoeling u te vermoorden. Ze kwamen tot drie keer naar u zoeken. Hierop stuurden uw ouders u naar uw tante in Itagui. U woonde ongeveer een jaar bij uw tante en dan kwamen de guerrilla ook achter uw verblijf aldaar. Ze belde u hierover op. Sindsdien verbleef u hier en daar bij vrienden. Uw ouders achtten uw leven in gevaar en uw vader ging een lening aan om u naar het buitenland te laten vertrekken. U kwam op legale manier aan in België op 12 november 2019 en diende een vraag om internationale bescherming in op 12 februari 2020.

Bij terugkeer stelt u een vrees te hebben vanwege de guerrilla.

U legt volgende documenten neer uw paspoort (Dienst Vreemdelingenzaken), en via mail: uw afbetalingsbewijzen van de lening, een foto van uw hand, alsook een Belgisch (werk-)contract.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, Par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een ernstig risico kan worden vermoed op vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging op basis van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U stelt dat u in 2015 een jaar werkte bij de bouw van de Ituangodam en dat op 23 januari 2016 de guerrilla uw vingers afsneden nadat u geweigerd had een bom te plaatsen in de dam. Aan uw bewering kan onvoldoende geloof worden gehecht en wel om volgende redenen.

Zo weet u niet welke guerrilla –groep u zou hebben willen aanzetten om een bom te plaatsen (CG p.6). U hiernaar gevraagd verwijst u naar blok 26. U gevraagd wat dit is, zegt u dat de guerrilla onderverdeeld is in bataljons. U expliciet gevraagd welke guerrilla er in Ituango zit, zegt u dit niet te weten, enkel dat ze een rode strook op hun arm droegen op een groen uniform. U vervolgens gevraagd naar verschillende guerrillagroepen in Colombia, kan u daar ook niet op antwoorden, wat toch mag verbazen voor iemand die van Colombia is. U vervolgens expliciet gevraagd of de guerrilla die u noemde, restanten waren van de FARC of van ELN, antwoordt u “FARC, ELN, allemaal guerrilla”. U expliciet gevraagd welke guerrilla er aan de dam zaten, verklaart u nu dat het ELN was, omdat het zo te lezen stond op hun uniform. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst DVZ overgemaakt aan het CG) stelde u dat u problemen had gekend met de FARC. U hierop gewezen (CG p.13), verklaart u opnieuw dat het voor u allemaal één pot nat is, de FARC of ELN het zijn allemaal guerrilla en bevestigt u opnieuw dat ELN betrokken was bij de problemen die u aanhaalde. Dat in uw verklaringen ten aanzien van de DVZ, ELN nergens wordt vermeld, terwijl u nu aangeeft dat zij diegenen zijn die u gedurende jaren hebben gezocht, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze.

Uit objectieve informatie (waarvan een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt verder ook dat in 2013 de regio Ituango voornamelijk de FARC aanwezig was en zich actief verzette tegen de bouw van de dam. ELN waren in de minderheid in die periode. In 2013 tekenden FARC en ELN een akkoord om zich tegen de dam te verzetten. Vanaf 2016, als gevolg van de vredesbesprekingen, was de regio rond de dam één van de grote cites voor demobilisatie en re-integratie van Ex-FARC –leden en hun families. Dat u dit niet zou weten terwijl u beweert van 2015-2016 te hebben gewerkt in de dam, en in de kampen te hebben geleefd in de regio rond de dam (CG p.6) mag verbazen, in die mate dat men zich de vraag kan stellen of u daar überhaupt was tewerkgesteld. In ieder geval geeft u daarvan geen objectief bewijsstuk.

Dit nog terzijde gelaten, is het weinig aannemelijk dat ELN u zou vragen om een bom te plaatsen. Het betreft hier immers zwaar getrainde guerrillastrijders, die zelf heel goed weten hoe ze een bom moeten plaatsen, anders dan een burger. Bovendien verklaarde u zelf dat de guerrilla geïnfilteerd is tussen de arbeiders van de dam (CG p.9). U vervolgens gevraagd om welke reden ze dan u wilden hebben om een bom te plaatsen, verwijst u naar de specifieke plek waar u werkte, waar de machines staan om het beton te verdelen (CG p. 7 en p.9). Uw verklaringen overtuigen echter onvoldoende, aangezien er wellicht verschillende strategische punten zijn bij de bouw van zo'n dam. Bovendien maakt u ook niet aannemelijk dat ELN niet in staat zou zijn om zelf het terrein te betreden (CG p.5), zij het via hun infiltranten. U gevraagd of de guerrilla gemakkelijk toegang kon krijgen tot de site, antwoordt u naast de kwestie en stelt u dat dit niet geval is, maar uit uw antwoord blijkt dat ze woedend waren omdat bepaalde oude routes door de aanleg van de dam werden vernield (CG p.5). U gevraagd of er een muur rond de dam was, die de toegang tot de site zou bemoeilijken, verwijst u naar een muur om "zaken tegen te houden". Vermoedelijk verwijst u naar de heuvelversteving, aangezien op foto's van de dam in wording, geen omwalling is te zien (zie documentatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Uiteindelijk verklaart u dat er verscheidene toegangspoorten zijn enkel door bewakers werden bewaakt (CG p.5).

In het licht van het bovenstaande zijn uw verklaringen over de wijze waarop ELN zou geprobeerd hebben u te rekruteren, onvoldoende overtuigend (CG p.6-7). Zo verklaart u dat u 's morgens werd opgewacht door een groep van ELN die u vroegen een bom te plaatsen, wat u weigerde. Aangezien u in een kamp verbleef en er tweeduizend mensen waren tewerkgesteld bij het damproject, is het zeer onwaarschijnlijk dat u alleen op weg ging naar het werk. U hiermee geconfronteerd (CG p.7) zegt u nu dat u met vele anderen naar de ingang gingen, maar dat ELN-leden op de toegangsweg stonden en u uit de lijn hadden gepikt (CG p.7). U beweert dat ze vanop de heuvel iedereen in de gaten houden en dat ze u viseerden omdat u een betonpomp bediende bij de ingang van de dam. Wat er ook van zij, dat u er zomaar op het zicht zou zijn uitgepikt, gezien de talrijke werknemers, is weinig aannemelijk.

Uit het bovenstaande volgt, dat u niet aannemelijk maakt dat de kwetsuren aan uw hand, met name het verlies van drie vingers, het gevolg zijn van de beweerde straf door ELN omdat u geweigerd had een bom te plaatsen. U werd gevraagd naar uw ziekenhuisrapport inzake deze verwonding (CG p.12-13), maar deze zou verloren zijn gegaan en in het ziekenhuis werden deze documenten niet bewaard (zie uw mail en mail via advocaat). U verklaart dat er in het ziekenhuisrapport geen melding is gemaakt van het incident, maar enkel van een "arbeidsongeval" (CG p. 8). Niettegenstaande u aan uw baas zou hebben verteld over het incident met de ELN zou er geen onderzoek zijn gedaan naar de zaak, noch werd er een klacht ingediend. Het bedrijf zou enkel de ziekenhuiskosten hebben betaald (CG p.8). Als reden hiervoor stelt u dat er toch niets wordt gedaan met een klacht tegen de guerrilla. Het is echter weinig waarschijnlijk dat de directie van het project zo licht zou omgaan met een incident met de guerrilla. Bovendien riep u vroeger (n.a.v. een oud en afgesloten incident in 2008 dat volledig los staat van uw huidige asielmotieven) wel al de hulp van de autoriteiten in, u stelt dat u toen de naam van de dader kende maar deze keer niet en dat het daardoor niks zou uitdoen (CG p.6,8,10). Echter had u - indien wat u verklaarde over de recente gebeurtenissen waar was in casu quod non - misschien wel aanspraak kunnen maken op beschermingsmaatregelen van de overheid. Dat u hiertoe geen stappen ondernam ondanks de vermeende aanhoudende bedreigingen is allesbehalve overtuigend en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U maakt niet aannemelijk dat de schade aan uw hand niet het gevolg is van een ongeluk. Opvallend is trouwens dat u er ook verschillende keren in die bewoordingen over spreekt (CG p.5 en p.9). Aan de door u neergelegde foto van de verwonding aan uw hand (per e-mail) kan zonder betrouwbare medische attestatie geen conclusie worden verbonden (CG p.12), dat deze het gevolg zou zijn van het door u aangehaalde incident, dat bovendien weinig aannemelijk wordt geacht.

Er kan dan ook onvoldoende geloof aan worden gehecht aan uw verklaring dat leden van ELN verschillende keren naar uw huis zijn gekomen, een eerste keer zes maanden nadat u terug was in Medellín, alsook in 2017 met als doel u te doden (CG p. 9-10). U gevraagd of de guerrilla van ELN dan wist wie u was, stelt u dat ze maar een telefoontje moeten doen met de plaatselijke bende en een foto moeten doorsturen om iemand op te sporen (CG p.11), aangezien ze wisten dat het bedrijf waarvoor u werkte in Medellín was gevestigd. U werkte echter na het incident niet meer voor het bedrijf (CG p.8). het bedrijf zou volgens uw verklaring ook niet meer bestaan. Echter, het is weinig waarschijnlijk dat men enkel met een foto, zo die al werd genomen van u, u zou weten op te sporen in de miljoenenstad Medellín. Het is een evidentie voor u dat ze ook uw naam kenden, aangezien ze u thuis zouden hebben opgespoord. Hierop doorgevraagd, verklaart u dat er tussen de arbeiders van de dam infiltranten zaten die uw naam hadden doorgegeven (CG p.9). Echter, het is toch weinig aannemelijk dat ELN u ter plaatse zwaar zou verwonden met een blijvende handicap tot gevolg en u pas maanden later, en gedurende langere tijd zou zoeken om u te vermoorden, aangezien ze dit ook ter plaatste hadden kunnen doen, indien ze dit hadden gewild. Bovendien raakt het kant noch wal dat uw belagers op een dergelijke ondoeltreffende wijze te werk zouden gaan wanneer ze u werkelijk hadden willen treffen in Medellín (CG p.9-10). Ze hadden uitgevonden dat u bij uw ouders in Medellín woonde en kenden het adres. In plaats van binnen bij uw ouders naar u op zoek te gaan hadden ze u beter buiten opgewacht om hun opdracht te laten slagen. U werkte immers en moest bijgevolg geregeld de woning binnen en buitengaan. Door op deze manier te werk te gaan boden u belagers u immers de gelegenheid aan hen te ontkomen. Dat ze u vervolgens wisten te lokaliseren bij uw tante in Itagui en daar opnieuw op deze domme manier te werk gingen is uiteraard niet te vatten. Deze door u geschilderde gang van zaken kan bijgevolg niet overtuigen. Men kan zich bovendien met rede de vraag stellen waarom ze nog zoveel moeite zouden steken in iemand die ze zagezegd toch al bijzonder zwaar aangepakt hadden. Kortom, het is schier onmogelijk om ook maar enige geloofwaardigheid aan uw verklaringen te hechten.

Bovendien staat uw verklaring ten aanzien van het CG haaks op deze gedaan ten aanzien van de DVZ (zie vragenlijst overgemaakt aan het CG). Er werd u bij DVZ expliciet gevraagd of u tussen begin 2017-2019 nog iets had vernomen dat de guerrilla naar u op zoek was. U antwoordde hierop ontkennend doch preciseerde dat de FARC overal in het land zitten. U heeft met andere woorden ten aanzien van DVZ niets gezegd over het feit dat de guerrilla u ook bij uw tante in Itagui zou hebben opgespoord, nadat u daar al zeker een jaar woonde (CG p. 10).

Verder dient te worden herhaald dat u geen enkele klacht heeft ingediend bij de politie en/of andere instanties. Alvorens de internationale bescherming aan te vragen dient men zich eerst te wenden tot de eigen autoriteiten en alle mogelijke rechtsmiddelen aan te spreken om de nodige bescherming te krijgen. Dat u dit niet zou hebben gedaan, omdat u de namen niet kende van de betrokken personen, is geen afdoende verklaring om niet minstens een aanzet te doen voor een onderzoek ter zake, of het bekomen van beschermingsmaatregelen, mede daar u er toch een ernstige handicap aan overhield.

Verder is het ook merkwaardig dat u Colombia zou zijn ontvlucht uit vrees voor vervolging vanwege de guerrilla, na advies van een vriend die België kent, maar dat u pas maanden na aankomst besluit om een vraag om internationale bescherming in te dienen. U kwam op 12 november 2019 in België aan en diende een VIB in op 12 februari 2020, dus exact drie maanden later, de wettelijk termijn dat u in België mocht verblijven als toerist. Als verklaring voor uw laattijdige aanvraag stelde u dat niet langer in een hotel kon verblijven omdat uw geld op was (CG p.12), waardoor u op straat belandde en via via de weg vond naar de asielpcedure. Deze gang van zaken valt te betwijfelen aangezien een vriend u reeds in Colombia had geadviseerd om in België een nieuw leven op te bouwen (CG p.12).

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt en bijgevolg kan u de hoedanigheid van Vluchteling niet worden toegekend. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico heeft op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenconventie.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. Uw paspoort is een identiteitsbewijs dat hier verder niet ter discussie staat: de betalingsbewijzen in verband met de afbetaling van uw lening en een Belgisch (werk)contract, doen hier niets ter zake. De foto van uw hand werd bovenstaand besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A, §2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielaanspraak.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, Par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een ernstig risico kan worden vermoed op vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging op basis van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U stelt dat u in 2015 een jaar werkte bij de bouw van de Ituangodam en dat op 23 januari 2016 de guerrilla uw vingers afsneden nadat u geweigerd had een bom te plaatsen in de dam. Aan uw bewering kan onvoldoende geloof worden gehecht en wel om volgende redenen.

Zo weet u niet welke guerrilla –groep u zou hebben willen aanzetten om een bom te plaatsen (CG p.6). U hiernaar gevraagd verwijst u naar blok 26. U gevraagd wat dit is, zegt u dat de guerrilla onderverdeeld is in bataljons. U expliciet gevraagd welke guerrilla er in Ituango zit, zegt u dit niet te weten, enkel dat ze een rode strook op hun arm droegen op een groen uniform. U vervolgens gevraagd naar verschillende guerrillagroepen in Colombia, kan u daar ook niet op antwoorden, wat toch mag verbazen voor iemand die van Colombia is. U vervolgens expliciet gevraagd of de guerrilla die u noemde, restanten waren van de FARC of van ELN, antwoordt u “FARC, ELN, allemaal guerrilla”. U expliciet gevraagd welke guerrilla er aan de dam zaten, verklaart u nu dat het ELN was, omdat het zo te lezen stond op hun uniform. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst DVZ overgemaakt aan het CG) stelde u dat u problemen had gekend met de FARC. U hierop gewezen (CG p.13), verklaart u opnieuw dat het voor u allemaal één pot nat is, de FARC of ELN het zijn allemaal guerrilla en bevestigt u opnieuw dat ELN betrokken was bij de problemen die u aanhaalde. Dat in uw verklaringen ten aanzien van de DVZ, ELN nergens wordt vermeld, terwijl u nu aangeeft dat zij diegenen zijn die u gedurende jaren hebben gezocht, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze.

Uit objectieve informatie (waarvan een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt verder ook dat in 2013 de regio Ituango voornamelijk de FARC aanwezig was en zich actief verzette tegen de bouw van de dam. ELN waren in de minderheid in die periode. In 2013 tekenden FARC en ELN een akkoord om zich tegen de dam te verzetten. Vanaf 2016, als gevolg van de vredesbesprekingen, was de regio rond de dam één van de grote cites voor demobilisatie en re-integratie van Ex-FARC –leden en hun families. Dat u dit niet zou weten terwijl u beweert van 2015-2016 te hebben gewerkt in de dam, en in de kampen te hebben geleefd in de regio rond de dam (CG p.6) mag verbazen, in die mate dat men zich de vraag kan stellen of u daar überhaupt was tewerkgesteld. In ieder geval geeft u daarvan geen objectief bewijsstuk.

Dit nog terzijde gelaten, is het weinig aannemelijk dat ELN u zou vragen om een bom te plaatsen. Het betreft hier immers zwaar getrainde guerrillastrijders, die zelf heel goed weten hoe ze een bom moeten plaatsen, anders dan een burger. Bovendien verklaarde u zelf dat de guerrilla geïnfiltreerd is tussen de arbeiders van de dam (CG p.9). U vervolgens gevraagd om welke reden ze dan u wilden hebben om een bom te plaatsen, verwijst u naar de specifieke plek waar u werkte, waar de machines staan om het beton te verdelen (CG p. 7 en p.9). Uw verklaringen overtuigen echter onvoldoende, aangezien er wellicht verschillende strategische punten zijn bij de bouw van zo’n dam. Bovendien maakt u ook niet aannemelijk dat ELN niet in staat zou zijn om zelf het terrein te betreden (CG p.5), zij het via hun infiltranten. U gevraagd of de guerrilla gemakkelijk toegang kon krijgen tot de site, antwoordt u naast de kwestie en stelt u dat dit niet geval is, maar uit uw antwoord blijkt dat ze woedend waren omdat bepaalde oude routes door de aanleg van de dam werden vernield (CG p.5). U gevraagd of er een muur rond de dam was, die de toegang tot de site zou bemoeilijken, verwijst u naar een muur om “zaken tegen te houden”. Vermoedelijk verwijst u naar de heuvelversteving, aangezien op foto’s van de dam in wording, geen omwalling is te zien (zie documentatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Uiteindelijk verklaart u dat er verscheidene toegangspoorten zijn enkel door bewakers werden bewaakt (CG p.5).

In het licht van het bovenstaande zijn uw verklaringen over de wijze waarop ELN zou geprobeerd hebben u te rekruteren, onvoldoende overtuigend (CG p.6-7). Zo verklaart u dat u 's morgens werd opgewacht door een groep van ELN die u vroegen een bom te plaatsen, wat u weigerde. Aangezien u in een kamp verbleef en er tweeduizend mensen waren tewerkgesteld bij het damproject, is het zeer onwaarschijnlijk dat u alleen op weg ging naar het werk. U hiermee geconfronteerd (CG p.7) zegt u nu dat u met vele anderen naar de ingang gingen, maar dat ELN-leden op de toegangsweg stonden en u uit de lijn hadden gepikt (CG p.7). U beweert dat ze vanop de heuvel iedereen in de gaten houden en dat ze u viseerden omdat u een betonpomp bediende bij de ingang van de dam. Wat er ook van zij, dat u er zomaar op het zicht zou zijn uitgepikt, gezien de talrijke werknemers, is weinig aannemelijk.

Uit het bovenstaande volgt, dat u niet aannemelijk maakt dat de kwetsuren aan uw hand, met name het verlies van drie vingers, het gevolg zijn van de beweerde straf door ELN omdat u geweigerd had een bom te plaatsen. U werd gevraagd naar uw ziekenhuisrapport inzake deze verwonding (CG p.12-13), maar deze zou verloren zijn gegaan en in het ziekenhuis werden deze documenten niet bewaard (zie uw mail en mail via advocaat). U verklaart dat er in het ziekenhuisrapport geen melding is gemaakt van het incident, maar enkel van een "arbeidsongeval" (CG p. 8). Niettegenstaande u aan uw baas zou hebben verteld over het incident met de ELN zou er geen onderzoek zijn gedaan naar de zaak, noch werd er een klacht ingediend. Het bedrijf zou enkel de ziekenhuiskosten hebben betaald (CG p.8). Als reden hiervoor stelt u dat er toch niets wordt gedaan met een klacht tegen de guerrilla. Het is echter weinig waarschijnlijk dat de directie van het project zo licht zou omgaan met een incident met de guerrilla. Bovendien riep u vroeger (n.a.v. een oud en afgesloten incident in 2008 dat volledig los staat van uw huidige asielmotieven) wel al de hulp van de autoriteiten in, u stelt dat u toen de naam van de dader kende maar deze keer niet en dat het daardoor niks zou uitdoen (CG p.6,8,10). Echter had u - indien wat u verklaarde over de recente gebeurtenissen waar was in casu quod non - misschien wel aanspraak kunnen maken op beschermingsmaatregelen van de overheid. Dat u hiertoe geen stappen ondernam ondanks de vermeende aanhoudende bedreigingen is allesbehalve overtuigend en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U maakt niet aannemelijk dat de schade aan uw hand niet het gevolg is van een ongeluk. Opvallend is trouwens dat u er ook verschillende keren in die bewoordingen over spreekt (CG p.5 en p.9). Aan de door u neergelegde foto van de verwonding aan uw hand (per e-mail) kan zonder betrouwbare medische attestatie geen conclusie worden verbonden (CG p.12), dat deze het gevolg zou zijn van het door u aangehaalde incident, dat bovendien weinig aannemelijk wordt geacht.

Er kan dan ook onvoldoende geloof aan worden gehecht aan uw verklaring dat leden van ELN verschillende keren naar uw huis zijn gekomen, een eerste keer zes maanden nadat u terug was in Medellín, alsook in 2017 met als doel u te doden (CG p. 9-10). U gevraagd of de guerrilla van ELN dan wist wie u was, stelt u dat ze maar een telefoontje moeten doen met de plaatselijke bende en een foto moeten doorsturen om iemand op te sporen (CG p.11), aangezien ze wisten dat het bedrijf waarvoor u werkte in Medellín was gevestigd. U werkte echter na het incident niet meer voor het bedrijf (CG p.8). het bedrijf zou volgens uw verklaring ook niet meer bestaan. Echter, het is weinig waarschijnlijk dat men enkel met een foto, zo die al werd genomen van u, u zou weten op te sporen in de miljoenenstad Medellín. Het is een evidentie voor u dat ze ook uw naam kenden, aangezien ze u thuis zouden hebben opgespoord. Hierop doorgevraagd, verklaart u dat er tussen de arbeiders van de dam infiltranten zaten die uw naam hadden doorgegeven (CG p.9). Echter, het is toch weinig aannemelijk dat ELN u ter plaatse zwaar zou verwonden met een blijvende handicap tot gevolg en u pas maanden later, en gedurende langere tijd zou zoeken om u te vermoorden, aangezien ze dit ook ter plaatse hadden kunnen doen, indien ze dit hadden gewild. Bovendien raakt het kant noch wal dat uw belagers op een dergelijke ondoeltreffende wijze te werk zouden gaan wanneer ze u werkelijk hadden willen treffen in Medellín (CG p.9-10). Ze hadden uitgevonden dat u bij uw ouders in Medellín woonde en kenden het adres. In plaats van binnen bij uw ouders naar u op zoek te gaan hadden ze u beter buiten opgewacht om hun opdracht te laten slagen. U werkte immers en moest bijgevolg geregeld de woning binnen en buitengaan. Door op deze manier te werk te gaan boden u belagers u immers de gelegenheid aan hen te ontkomen. Dat ze u vervolgens wisten te lokaliseren bij uw tante in Itaqi en daar opnieuw op deze domme manier te werk gingen is uiteraard niet te vatten. Deze door u geschilderde gang van zaken kan bijgevolg niet overtuigen. Men kan zich bovendien met rede de vraag stellen waarom ze nog zoveel moeite zouden steken in iemand die ze zogezegd toch al bijzonder zwaar aangepakt hadden. Kortom, het is schier onmogelijk om ook maar enige geloofwaardigheid aan uw verklaringen te hechten.

Bovendien staat uw verklaring ten aanzien van het CG haaks op deze gedaan ten aanzien van de DVZ (zie vragenlijst overgemaakt aan het CG). Er werd u bij DVZ expliciet gevraagd of u tussen begin 2017-2019 nog iets had vernomen dat de guerrilla naar u op zoek was. U antwoordde hierop ontkennend doch preciseerde dat de FARC overal in het land zitten. U heeft met andere woorden ten aanzien van DVZ niets gezegd over het feit dat de guerrilla u ook bij uw tante in Itagui zou hebben opgespoord, nadat u daar al zeker een jaar woonde (CG p. 10).

Verder dient te worden herhaald dat u geen enkele klacht heeft ingediend bij de politie en/of andere instanties. Alvorens de internationale bescherming aan te vragen dient men zich eerst te wenden tot de eigen autoriteiten en alle mogelijke rechtsmiddelen aan te spreken om de nodige bescherming te krijgen. Dat u dit niet zou hebben gedaan, omdat u de namen niet kende van de betrokken personen, is geen afdoende verklaring om niet minstens een aanzet te doen voor een onderzoek ter zake, of het bekomen van beschermingsmaatregelen, mede daar u er toch een ernstige handicap aan overhield.

Verder is het ook merkwaardig dat u Colombia zou zijn ontvlucht uit vrees voor vervolging vanwege de guerrilla, na advies van een vriend die België kent, maar dat u pas maanden na aankomst besluit om een vraag om internationale bescherming in te dienen. U kwam op 12 november 2019 in België aan en diende een VIB in op 12 februari 2020, dus exact drie maanden later, de wettelijk termijn dat u in België mocht verblijven als toerist. Als verklaring voor uw laattijdige aanvraag stelde u dat niet langer in een hotel kon verblijven omdat uw geld op was (CG p.12), waardoor u op straat belandde en via via de weg vond naar de asielpprocedure. Deze gang van zaken valt te betwijfelen aangezien een vriend u reeds in Colombia had geadviseerd om in België een nieuw leven op te bouwen (CG p.12).

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt en bijgevolg kan u de hoedanigheid van Vluchteling niet worden toegekend. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico heeft op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenconventie.(...)

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. Uw paspoort is een identiteitsbewijs dat hier verder niet ter discussie staat: de betalingsbewijzen in verband met de afbetaling van uw lening en een Belgisch (werk)contract, doen hier niets ter zake. De foto van uw hand werd bovenstaand besproken.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Het verwijzen naar en citeren van algemene informatie omtrent afpersing in Colombia met de bewering dat hij daar geen bescherming kan krijgen en nood heeft aan internationale bescherming, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker faalt hier in.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Verzoeker citeert zijn verklaringen die hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aflegde en ontkent dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de identiteit van de guerrilla die hem aanviel. Verzoeker gaat hiermee in eerste instantie voorbij aan de concrete en pertinente vaststelling dat hij niet weet welke guerrilla er in Ituango zit, noch kon zeggen welke verschillende guerrillagroepen er in Colombia zijn. In de bestreden beslissing werd tevens vastgesteld dat wanneer hem expliciet gevraagd werd of de guerrilla die hij noemde, restanten waren van de FARC of van ELN,

hij niet verder kwam dan “*FARC, ELN, allemaal guerrilla*”. Ook werd vastgesteld dat wanneer hem expliciet gevraagd werd welke guerrilla er aan de dam zaten, verzoeker verklaarde dat het ELN was, omdat het zo te lezen stond op hun uniform. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker dan weer dat hij problemen had gekend met de FARC. Verzoekers onwetendheid omtrent de verschillende guerrillagroeperingen en tegenstrijdige verklaringen omtrent de groepering met wie hij problemen heeft gekend ondermijnt wel degelijk zijn geloofwaardigheid.

Met het verweer dat ELN-leden hem vroegen een bom te plaatsen en dat zij ingevolge zijn weigering later terugkwamen om hem vervolgens drie vingers af te snijden omdat hij hun orders niet wilde volgen waarop hij naar het ziekenhuis werd gebracht voor verzorging, herhaalt hij slechts zijn verklaringen. Dit volstaat echter niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De stelling dat hij in het ziekenhuis vergat een certificaat aan te vragen staat dan weer in schril contrast met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij hij te kennen gaf wel documenten van het ziekenhuis te hebben, maar dat hij deze niet bij zich had (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, 13) en met zijn eigen e-mail en de e-mail van zijn advocaat, aanwezig in het administratief dossier, waaruit blijkt dat zijn ouders contact hebben opgenomen met het ziekenhuis, maar dat het dossier onvindbaar is. Verzoeker stelde zelfs dat in het document van het ziekenhuis enkel het arbeidsongeval vermeld staat, maar niets van het incident (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Het medisch attest dat verzoeker per aanvullende nota neerlegt, is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor het niet in overweging wordt genomen. Ook kan *de visu* worden vastgesteld dat het desbetreffende stuk niet ondertekend werd.

Ook waar hij aangeeft dat hij op een strategische plaats werkte om te verklaren waarom ze juist aan hem vroegen om de bom te plaatsen, waar hij stelt dat de guerrilla meerdere keren naar zijn huis kwam en het huis van zijn ouders en vrienden, en waar hij aangeeft dat een vriend hem aanraadde naar België te komen, herhaalt hij slechts zijn verklaringen hetgeen, zoals reeds gesteld, niet kan volstaan. Verzoeker slaagt er dan ook niet in de gedane pertinente en concrete vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging of ernstige schade, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden problemen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op deze asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende

deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. ”.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat er in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker bedient zich in het verzoekschrift van dezelfde informatie als de commissaris-generaal met name de COI Focussen van 13 november 2019 en 27 juli 2020. Hiermee kan hij ook deze vaststellingen niet in een ander daglicht stellen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF